

Rungachys Töre

VARÁZSTÁRGYAK

Fölöttébb ritkán fordul elő, hogy az Ereni Hadiakadémia méltán híres fegyvertárából eltűnjön valami. Különösen, ha figyelembe vesszük, hogy a Csonkatorony nevű épület hírhedt külön őrségéről, és mágikus védelméről, ami azon keveseket hivatott megakadályozni a lopásban, de még a ki- és bejutásban is, akik az előzőn átsiklottak volna valahogyan. Bár ilyen eset ritka, mint a két hold együttes telése, ám olykor előfordul, mint később kiderül, sohasem ok nélkül.

Psz. 3608-ban, Arel első, „zivatarok” havának negyedik napján azonban mégis megtörtént az, ami szokatlanságával és jelentőségével nemcsak a hadiakadémia elöljáróinak, de a Szövetség titkosszolgálatá illetékeseinek is felkeltette a figyelmét. Az akadémia fegyvergyűjteményéből eltűnt ugyanis a Rungachys Töre névre keresztelt, Kyria korából való fegyver. A gyönyörű, tör jellegű fegyver a Psz. 3456. évben, a tizenkettedik zászlóháború során került ereni kézre, a feljegyzések tanulsága szerint a *dorrat* Erasten cwa Tennoar által vezetett század mentette ki egy feldúlt lakhassyni kolostor romjai közül. Krad hős paplovagja, felismervén a tör nem pusztán anyagi, de történelmi értékét is, magához vette, majd Erenbe visszatérve tüstént a Hadiakadémia megfelelő embereinek átadta a különleges fegyvert.

A tört hosszas vizsgálatot követően sem tudták azonosítani, csak évek múltán, amikor a Sigranomói Egyetem egyik nagy tudású Ryek-kutatója, *gemaras* Laziren Filendys nyomokat talált a történelmi emlékek között, melyek közelebb vittek a fegyver eredetéhez. Filendys mester ugyanis három Ryek-korabeli emléken is azonosítani vélte a jellegzetes alakú tör jellegzetes alakú, buzogányforma markolatgombját és furcsa ívű, hajlott pengéjét.

Az egyik festménytöredéken egy szolgadémonokat szólító alak övében figyelhető meg a tör, míg egy másikon éppen egy nő nyakát vágja át vele egy vékony, csontos férfi, akit öltözéke alapján nem a harcosok közé sorolunk. Érdekessége, hogy a férfit nem a ryeki festészeti stílusnak megfelelően, az embereket megillető méltatlan színek valamelyikével ábrázolták, hanem a démonoknak és szolgálóknak kijáró nemes színekkel, mégis egyértelműen emberről van szó. A tör a nevét azonban egy igencsak új felfedezésnek köszönheti, a Psz. 3602-ben megtalált Ryeki Hősök Kupolájaként csúfolt rom területén ugyanis több, viszonylag épségben lévő szobrot és domborművet találtak a Sigranomói Egyetem régészei. Az egyik domborművön álló férfi éppen a kérdéses formájú tört markolta, és mivel az alkotás talapzati részén a „Rungachys” felirat volt olvasható, ezért a tört inntől kezdve Rungachys

Tőreként kezdték emlegetni. Később még egy képre bukkantak, egy furcsa állagú bőrre tetovált rajzra, mely felirata szerint szintén Rungachyst ábrázolta, hasonló, törre következtetni engedő tárgyat emelvén az égre. A vékony testalkatú férfi minden bizonnyal azonos lehetett a domborművön ábrázolt hőssel, bár Rungachys tevékenységéről nem szóltak legendák Ryekben, legalább is nem maradtak fenn. A tört inentől egy sajátos *sytchanként* (félholdforma, kyr áldozótör) azonosították. A fegyver egyediségét erősítette az is, hogy minden ábrázolás csak magában jeleníti meg, többet sehol nem említenek vagy ábrázolnak belőle a források, így minden bizonnyal csak egyetlen példány létezett belőle. Nagyjából innen eredeztethető az elfeledett ryeki hős alakja is.

Megerősítette a fenti következtetést, amikor iskolánk Szarvtornyának egy beavatottja, megvizsgálva a tört átható mágiát, életerővel manipuláló varázslat hordozójaként azonosította azt. A ryeki hős áldozótöre így került a Csonkatorony híres fegyvertárába, a többi ritka, mágikus fegyver közé, észak legkülönlegesebb gyűjteményébe.

A tör eltűnése nem csak azért volt szokatlan, mert nemigen akad rá példa, csak több emberöltőnként egyszer, de a körülmények is igen rejtélyesek voltak. A vizsgálódók nem leltek nyomokra a Csonkatorony folyosóin. Az örök, de még a járőrök sem hallottak, vagy láttak semmi szokatlant azon az éjjelen – mert a lopás minden kétséget kizárólag éjjel történt. Egyedül az akadémia szolgálatos mentalistáját találták holtan aznap este, akinek az őrség számára láthatatlan tereket kellett figyelni és a behatolókat lett volna feladata észlelni és jelezni. A vizsgálatok során kiderült, hogy a mentalistával – aki végig a számára kialakított teremben tartózkodott – nem hagyományos módon végeztek, ugyanis látható sérüléseknek semmi nyoma nem volt rajta. Az Akadémia Doran segítségét kérte, és a varázslótanács Erenbe küldött egy képzett varázslót, míg a tör másolatát – az értékes, mágikus tárgyak esetében gyakran alkalmazzák ezt az eljárást, hogy később könnyen és veszély nélkül lehessen vizsgálni őket - kérésünkre Doranba szállították.

A helyszínen vizsgálódva, csupán a tények alapján hamar a toroniak keveredtek gyanúba. A fegyver ellopásának időpontja ugyanis Arel első, Zivatarok havának negyedik napja, ami a toroni naptár szerint Weila második, „skorpiók” havának

ötödik napjának felel meg. Csupa szerencsés szám, a toroni szokások szerint. Ehhez illeszkedő nyom volt továbbá, hogy a tör minden bizonnyal az ózüst órájában, azaz a 19. órában tűnt el, nem pedig éjféli, ami bár sötétebb, mégis páros volta miatt kevésbé lehet szerencsés, mint az ózüsté. Emellett ismert, hogy az éjféli bizonyos együttállások idején kártékony hatással bír a különböző mágiaformákra is. Újabb érv a toroniak ellen, hogy ryeki varázstárgyról volt szó. Ha ehhez hozzávesszük, hogy a tör buzogányszerű markolatgombját sokáig a kyr Weila szimbólumával azonosították – lévén, kilenc ága volt, akárcsak Weila koronájának – akkor a választott időpont igencsak összefüggésben lehet Weilával – ami azért érdekesebb, mert neki már köztudottan nincsenek hívei kontinensünkön, legalább is eddigi ismereteink szerint.

Hamar kiderült, hogy az iskola nem először vizsgálja Rungachys Törét, *magister Vittar Diessalis* évekkel ezelőtt kutatott a tör után, sigranomói ismerőse kérésére. A magister nem tartózkodott Doranban, jegyzeteit pedig még nem bocsátotta a Tanács rendelkezésére. Mivel a dorani szabályok szerint egy magiszter jegyzeteit csak általa jóváhagyottan, illetve valós, vagy feltételezett halála után minimum százegy évvel, illetve a Dorani nagytanács határozata alapján lehet átvizsgálni, és az események ezt indokolták, a Tanács kiadta az ilyen esetekben szokásos rendeletét.

Vittar mester minden bizonnyal még nem fejezte be a törrel kapcsolatos kutatásait, mivel jegyzetei még nem voltak lezárva. Nekem is volt szerencsém áttanulmányozni őket, ami alapján az ügyet vizsgáló pár beavatottal igen érdekes dolgokat tudtunk meg Rungachys Töréről.

Vittar mester először is egyáltalán nem a megszokott néven emlegette jegyzeteiben az áldozótört. Nemcsak az eddig elfogadott nevet cáfolja, de maga a ryeki hős, Rungachys léte ellen is érvel. A későbbiekben arra is magyarázatot találtunk, hogy miért juthatott a tört vizsgáló sigranomói tudós erre a téves következtetésre. Ám először foglalkozunk azzal a kérdéssel, hogy mi okból nevezte Vittar mester a fegyvert *Pugnetum Mortilis* néven.

A kyr Dasshyr-ház családi krónikái között találtak szerint még a belső csarnokok háborúja idején élt Algerin-En Dasshyr, rualani *calyr* (hatalmas), a Dassyr-ház büszkesége. Ő is egyike volt annak a huszonöt *calyr*nak, akik alászálltak Ediomad tárnáiba, a kyr-aquir háborúk rendezése céljából. Bár csupán tizenhárman tértek vissza, a béke ígését hozták magukkal. A családi krónika szerint Algerin nem volt köztük, legendás hírű kardjával, a Sparetum Mortilissal együtt veszett oda. A Sparetum Mortilis – jó közelítéssel a Halál Kardjaként fordítható – egyike volt a kyr legendákban csak csillagkardként emlegetett fegyvereknek.

A történetek szerint kilenc ilyen kard volt egykor a kyrek birtokában, melyek nevüket a markolatgombjuk formájának, a kilencágú koronának köszönheték, azt ugyanis a tudatlanok gyakran nézték csillagnak. Egy kyria korabeli versben, mely a belső csarnokok háborúit regéli el, szintén nyomára bukkanhatunk a legendás kardnak:

*„...varázs tombol, tűz emészt, kő olvad,
Voltak szája nyílik gyilkos jajjra,
Csontok közé hanyatlik a hóhajú mágus,
S vele pusztul a Sorskovács utolsó csillag-
kardja....”*

A versben jó példát láthatunk a kyr kultúra szolganépek általi lassú torzulására is, mivel a versíró tisztában volt a kard Weilához való kötődésével, mégis a csillagkard nevet használta, ami a koronát tévesen csillagként értelmező nézetből alakult ki.

A legenda arról is beszámol, hogy a Dasshyr hatalmas varázskardja – bár szilánkokra tört az őt elpusztító aquir mágiától – nem veszett el teljesen. Egyik szilánkját a *calyr* társai – vagy szolgálói? nem egyértelmű – a felszínre hozták. Később az utolsó Weila-kard szilánkját egy különleges törbe kovácsolták – Vittar mester ezt azonosnak véli az általunk Rungachys Töre néven emlegetett fegyverrel. Ha ez igaz, és a markolatgomb valóban koronát formázott

valaha, aligha lehetett szó áldozótőrrel, lévén, hogy a Sorskovács nem követelt ilyesmit híveitől. Ezt a legendát látszik alátámasztani az a festmény, amit Vittar mesternek egy erioni család gyűjteményében volt szerencséje megvizsgálni. A festményen az említett *calyr* látható; noha személye nem is felismerhető, de a ruháján viselt címer egyértelműen a Dassyr-házéval rokonítható. A kép a kyr hőszobrászat, a késő-adwilroni festészeti iskola elvei szerint készült. Ennek sajátossága az úgynevezett krónikásképek, melyek gyakran egyetlen képen mesélnek el hosszabb történetet, például egy személyt gyermekként, felnőttként és öregemberként is ábrázolva egyazon festményen. Így könnyen értelmezhető a *calyr* kezében leeresztve tartott csillagkard, és a hasonló díszítésekkel ellátott, magasra tartott tör. Bizonyítottnak látszik tehát, hogy a tör valóban a Sparetum Mortilis egy szilánkjából született újjá.

Az egyetlen problémát csupán az jelenti, hogy az egyenes tör – bár hegyes koronaágakban végződő markolatgombjával azonos díszítésűnek látszik – alakja miatt igencsak eltérő a Csonkatoronyból ellopott, vagy a ryeki festményeken és szobrokon ábrázolt társának különleges, íves alakjától. Ennek egyszerű magyarázata kell, hogy legyen: az eredetileg egyenes pengét később formálták át.

Már Vittar mester is fejtegeti, hogy bár a hatalmas kardjának szilánkjából készült tör annak utódként kezelendő, ám az őt elpusztító, minden bizonnyal nem hétköznapi aquir mágia hatására olyan mértékben torzulhatott, ami később felkelthette bizonyos hatalmak figyelmét. A pusztulás lehelete, avagy a kard mágikus védelmének, és az aquir mágia egymásnak feszüléséből származó mágikus maradványok olyannyira áthatották a szilánkot, így a belőle készült tört is, hogy megfelelő erőt, háttérrel biztosítottak egy másik hatalom számára. Ez okból biztosra vehető, hogy a szilánkot nem más *calyr*ok, hanem szolgálak menekítették ki Ediomadból, hiszen egy romlott energiával átitatott maradványt azonosítottak volna, és nem készítenek belőle újabb, Weilának szentelt tört.

A törre minden bizonnyal szemet vetett egy ryeki démonúr, aki kihasználva torzulását és erejét, saját hatalmának esszenciáját plántálta bele. A démonúr neve minden valószínűség szerint Ruh'ghalsbareqn, kiről keveset tudunk jelenleg, ám annyi bizonyos, hogy régóta próbálkozik a

szerafizmus segítségével, balga halandók lelkét elorozván növelni hatalmát. Ennek kapcsán derült fény a tör elnevezésének hibás voltára, ugyanis a közép-ryeki, kizárólag tizenhárom szavas mondatokat ismerő, a démoni nyelv rettenetes szavaival dúsított *dulvargh*-szertartásnyelvén a Ruh'gass kifejezés „Ruh'ghalsbareqn szolgája”-ként fordítható, így biztosra vehetjük, hogy a ryeki domborműveken szereplő írás nem az ábrázolt alak nevét, hanem a démon egy szolgáját ábrázolva ezt a kifejezést jelenti. A fentiekkel magyarázható, hogy miért nem emlékeznek meg sehol a ryeki legendák a Rungachys nevű hősről, hiszen alakja tévedés csupán, és sosem létezett.

A démon ábrázolt szolgálai minden bizonnyal különböző, a szerafista invocációban előrehaladott személyek, hasonlóságukat hibásan értelmeztük azonos személy jellegzetes vonásaiként. Ezek szerint a vékony testalkat, megnyúlt végtagok, ujjak a démonúr avatárjainak jellegzetességei. Sajnos a források részletessége és állapota egyéb, pontosabb vonások azonosítását nem teszi lehetővé; ellenkező esetben talán hamarabb is felfedeztük volna az eltéréseket az ábrázolt személyek között.

Külön érdemes foglalkoznunk a tör alakjával, pontosabban az abban, valamint a mintázatában, díszítésében bekövetkezett változásokkal. Mint tisztáztuk, eredeti alakja nem áldozótör jellegű, mint ahogy feladata sem az lett volna. Az áldozótör alakot minden bizonnyal a ryeki kézbe kerülése után kapta, furcsasága pedig abból származhatott, hogy a pengét ívesítő, csiszoló mesterek nem akarták megsérteni az eredeti, kyr kadból való szilánkot. Mindez nem csak esztétikai szempontokat szolgált, hanem nagyon is fontos feladata volt. Ugyanis a démon nem csak sajátjává tette a fegyvert, hanem szolgálai számára megkönnyítette vele az alku kötését. A törben munkáló mágia pontos mechanizmusa máig rejtély, azonban az biztosra mondható, hogy a segítségével meggyilkolt áldozatok életenergiáját magába szívja, és később, mágikus energiává alakítva felhasználja a démoni csatornák megnyitásához. Ezért ábrázolhatták hát a szerafistának joggal hihető alakot a törrel emberáldozat közben.

Érdeemes megvizsgálni a tör díszítését is. Jellegzetessége, a koronában végződő markolatgomb, az eredeti, kyr kard, a Sparetum Mortilis öröksége. Igaz, ez a jelenlegi állapotában igencsak kopottnak tűnik, nem véletlen, hogy sokáig csupán buzogányformaként kezelték. Minden

bizonynal szándékosan rövidítették meg a jellegzetes korona ágait, hogy kevésbé lehessen felismerni a tört.

Ugyanis Ryek végzetével a toroni hatalmasok megbízottai valóságos hajtóvadászatot indítottak a démonok, azok szolgálai, szerafistái, és természetesen az ehhez tartozó dokumentumok, tárgyak után is. Ha megtalálják, a tör sorsa is pusztulás lett volna, ezt pedig nem akarta démoni gazdája, aki már addigra már viszonylag sok hívet szerzett magának az elsődleges anyagi síkon.

A tör – ekkor már hajlott – formáját kihasználva, figyelembe véve a háromfejű szörnyisten, Tharr térnyerését Toronban, Ruh'ghalsbareqn szolgálai valóságos Tharr-ereklyévé alakították át. Ma már tudjuk, mesterkedésük sikerrel járt, mert a tör néhány héttel ezelőtti ellopásáig bizonyíthatóan létezett.

A fegyver véseteit átalakították, domborműveiből eltűntek a Weilára utaló szimbólumok – Tharr hívei tettek róla, hogy vetélytárs isteneiknek se maradjon sok híve – és a kifejezetten démoni, később rákerült ábrák. Az egykor az idő folytonosságát, a sorsot jelképező kígyó, mely a markolaton futott végig, Tharr egyik ábrázolásává alakult, két démonfej pedig a szörnyisten másik két fejével próbáltak azonossá formálni. Az eltérés nem szembetűnő, nagyon alaposan meg kell vizsgálni a tör mintázatait ahhoz, hogy rájőjjünk a furcsaságra. A vésetek szokatlanul több rétegűek, egyes minták mélyek, és az ábrázolási módok is egyediek, hiszen egyik akkori iskolát sem követik – lévén, eredetileg nem is azért készültek. Például az oroszán ábrázolásának a toroni birodalomban ismert, és elfogadott harmincegy módja közül csupán tizenegy méltó Tharr egyik fejének megjelenítésére, a törön szereplő azonban nemhogy ezek közé, de még a toroni szobrászok ma ismert és alkalmazott harmincegy típusa közé sem illeszthető be, hiszen minden bizonnyal egy démonfej átalakításáról van szó.

A jelenlegi tudásunkat és a másolat vizsgálatával megszerzett ismereteinket összerakva a fentieket tartjuk legvalószínűbbnek az ellopott törrel

kapcsolatban. Aggodalomra adhat okot az, hogy a tör minden bizonnyal még ma is kapcsolatban állhat a démonúrral, aki minden bizonnyal csak még hatalmasabb lett az eltelt századok alatt. Okkal feltételezhető hát, hogy a varázshatalmú tört Ruh'ghalsbareqn ma is létező hívei ragadták el, hogy segítségével új híveket szerezhessenek démoni pártfogójuk számára.

A fentiek tükrében a vizsgálatot folytató bizottság határozott javaslata a varázslótanács felé, hogy tegyen lépéseket a tör felkutatása, visszaszerzése és megsemmisítése ügyében.

adiutor Telkhis Hasdar

2008.04.02.

Szerző: Magyar Gergely

Forrás: Lavarhion online magazin 4.szám

Lektorálta: Kátay Gergely

A cikk eredetileg a Lavarhion online rajongói magazin 4. számában (22. old.) jelent meg.

Hozzászólás, vélemény, észrevétel:
magyargerely@kalandozok.hu